

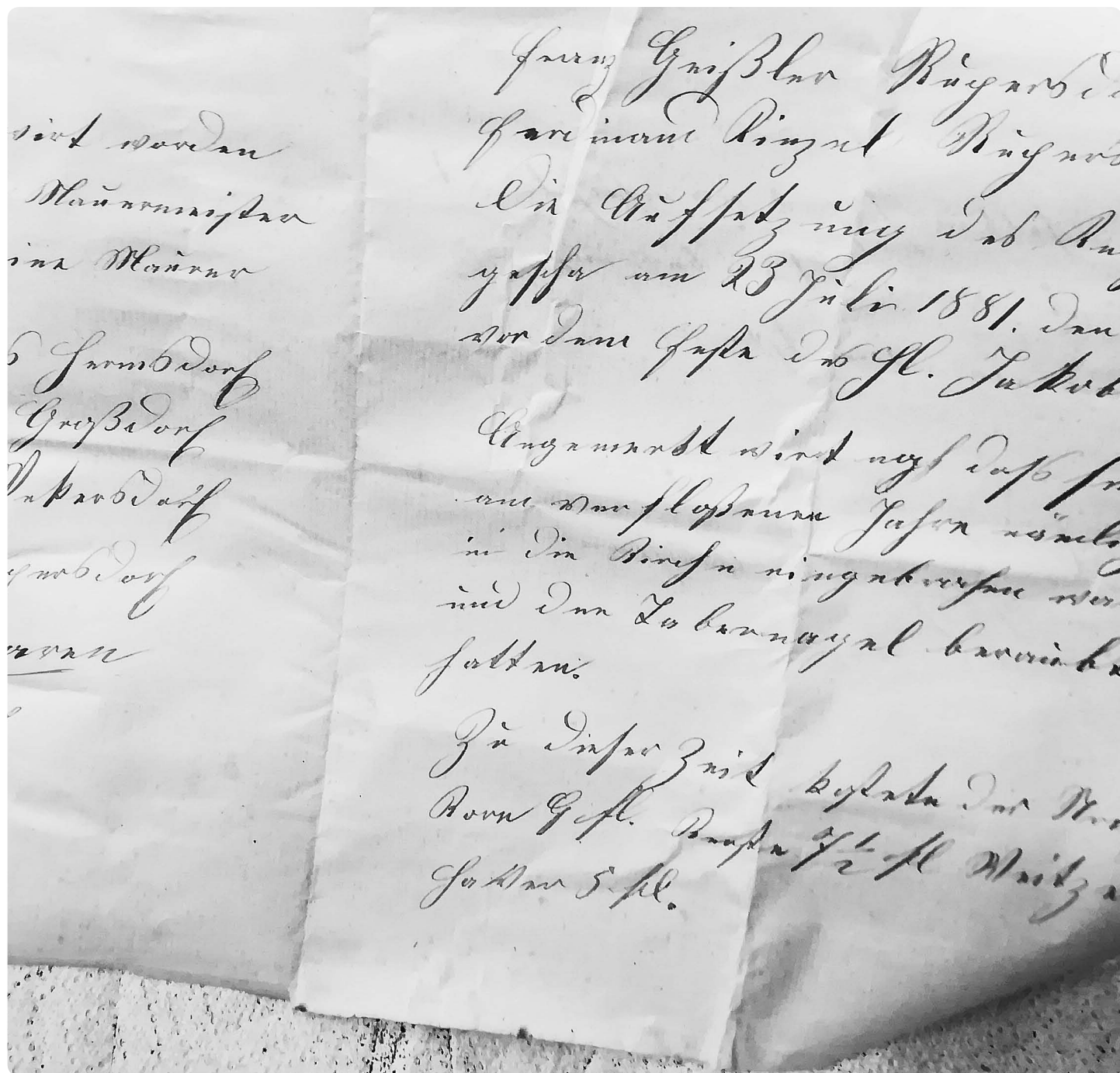
BROUMOVSKÝ BIM

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 12 - **ZÁŘÍ** 2020 – ČÍSLO **09**

Jen pro dnešek

Sv. papež Jan XXIII. (1958–1963) je znám hlavně jako svolavatel II. vatikánského koncilu (1962–1965), díky kterému se liturgie slaví v národních jazycích. Taky je však znám i svým Desaterem, kterého první bod zní: „Jen

pro dnešek se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl(a) vyřešit problém svého života najednou“. Cenná rada na začátku prvního měsíce nového školního roku, během kterého si, třeba 20. září, připomeneme 150 let od zániku Papežského státu.

P. Martin Lanži

Ježíšovo srdce v sobě nosí naše bolesti

*Promluva papeže před mariánskou modlitbou
Anděl Páně 16. srpna, nám. sv. Petra*

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium této neděle (srov. Mt 15,21-28) popisuje setkání Ježíše s kananejskou ženou. Ježíš se nacházel v cizině, na severu Galileje a žena nebyla židovka, nýbrž kananejka. Ježíš tam přebýval se svými učedníky trochu mimo zástupy lidí, kteří jej vyhledávali ve stále větším počtu. A přistoupila k němu žena, která úpěnlivě prosila o pomoc pro svoji nemocnou dceru: »Smiluj se nade mnou, Pane!« (v.22). Je to křik, který vyvěrá z života poznamenaného utrpením, z pocitu nemohoucnosti matky, která vidí svoji dceru, jež se trápí a nemůže se uzdravit. Ježíš na ni zpočátku nebere zřetel, ale tato matka naléhá a naléhá, třebaže Mistr říká svým učedníkům, že je poslán »jen ke ztraceným ovcím domu izraelského« (v. 24), tzn. ne k pohanům. Ona Jej nepřestává snažně prosit, a On ji v té chvíli vystaví zkoušku a pronese úsloví, které vypadá trochu jako neomalenost, ale je zkouškou: »Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům« (v.26). A žena hned, pohotově a znepokojeně odpoví: »Ovšem, Pane, jenže i psi se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů« (v.27).

Těmito slovy tato matka vyjadřuje svoje tušení, že dobrota Nejvyššího, Boha, který přebývá v Ježíši, je přístupná veškerým potřebám Jeho stvoření. Tato moudrost, plná důvěry, hluboce zapůsobí

na Ježíšovo srdce a vyloudí Jeho projev obdivu: »Ženo, jak veliká je tvá víra. Ať se ti stane, jak si přeješ« (v.28). Jaká víra je veliká? Veliká je taková víra, která svůj vlastní, ranami poznamenaný úděl, skládá k nohám Pánu, kterého prosí o uzdravení a smysl.

Každý z nás má svůj úděl, a ne vždycky jej lze vystavit na odív, ne vždycky je bezúhonný. Někdy těžký, bolestný, poznamenaný ubohostmi a hříchy. Co se sebou udělám? Schovám se. Ne! Musíme předstoupit před Pána: »Pane, chceš-li, uzdrav mě« Tomu nás učí tato žena, tato skvělá matka: odvaze přinést svůj bolestný úděl před Boha, před Ježíše; dotknout se Boží laskavosti, Ježíšova jemnocitu. Zkusme to, zkusme tuto modlitbu. Pomysleme každý na svůj úděl. V každém je vždycky něco nepěkného, vždycky. Jdeme za Ježíšem, tlučme na jeho srdce a povězme mu: »Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit! Budeme to moci učinit, pokud budeme vždycky mít před sebou Ježíšovu tvář a chápat Kristovo srdce, chápat, jaké je Ježíšovo srdce, jež má soucit a nosí v sobě naše bolesti, naše hříchy, naše pochybení a naše selhání. Je to srdce, které nás miluje takové, jací jsme, miluje nás bez přetvářky.

„Pane. Chceš-li můžeš mě uzdravit!“ A k tomu je nezbytné Ježíše chápat, být s Ježíšem důvěrný. A znovu se vrátím k radě, kterou vám často dávám: noste s sebou kapesní evangelium a přečtete si každý den kousek. Tam najdete, jaký je Ježíš, jak se prezentuje, najdete Ježíše, který nás má rád, velice nás má rád. Pamatujme si modlitbu: „Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit.“ Krásná modlitba! Noste si evangelium v kapse a třeba i v mobilu. Pán ať nám všem pomáhá modlit se tuto krásnou modlitbu, kterou nás učí tato pohanka, nikoli křesťanka, nikoli židovka, nýbrž pohanka. Panna Maria ať svojí přímluvou vymůže každému pokřtěnému růst radosti z víry a touhu sdílet ji svědectvím důsledného života a dodá nám odvahu přistoupit k Ježíši a říct: „Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit!“.

www.radiovaticana.cz/16.08.2020

ECCLESIA IN EUROPA VII.

Posynodální apoštolská exhortace sv. Jana Pavla II. z roku 2003 biskupům, kněžím a jáhnům, zasvěceným osobám a všem věřícím laikům o Ježíši Kristu žijícím ve své církvi, prameni naděje pro Evropu

Vytvářet pravou podobu církve

26. Celá církev v Evropě by měla cítit, že je jí adresován příkaz a vybidnutí Pána: Polepši se, obrať se, „probud' se a utvrď zbytek, který je už na umření“ (Zj 3,2). Je to požadavek, který se rodí z úvahy o současné době: „Těžká situace náboženské lhostejnosti tolika Evropanů, přítomnost mnohých, kteří na našem světadílu ještě neznají Ježíše Krista a jeho církev a kteří ještě nejsou pokřtěni, sekularismus, který nakazuje širokou vrstvu křesťanů, kteří obvykle myslí, rozhodují se a žijí, „jako by Kristus neexistoval“, nijak nezhasí naši naděje, nýbrž činí ji pokornější a schopnější svěřit se pouze Bohu. Z jeho milosrdenství dostáváme milost a úsilí o obrácení“.

27. Navzdory tomu, že se někdy, jako při evan-

gelijní epizodě o utišení bouře (srov. Mk 4,35–41; Lk 8,22–25), může zdát, že Kristus spí a nechává loďku na pospas rozbouřeným vlnám, od církve se v Evropě vyžaduje, aby si udržovala jistotu, že Pán je prostřednictvím daru svého Ducha stále přítomen a působí v ní a v dějinách lidstva. On ustanovil církev jako řečiště nového života, který proudí životem lidstva jako znamením naděje pro všechny, a prodlužuje tak své poslání v čase. V kontextu, v němž je snadné podlehnout pokušení aktivismu i na pastorační úrovni, se od křesťanů v Evropě vyžaduje, aby skrze ně i nadále prozařoval zmrtvýchvstalý Kristus a aby žili v důvěrném společenství s ním. Potřebujeme komunity, které by kontemplovaly a napodobovaly Pannu Marii, obraz a vzor církve ve víře a svatosti, a uchovávaly smysl pro liturgický a vnitřní život. Především a nade vše musí chválit Pána, prosit ho, klanět se mu a naslouchat jeho slovu. Pouze tak budou moci asimilovat tajemství, žít je a být zcela zaměřené na něho jako údy jeho věrné Nevěsty.

28. Tvář v tvář stále se opakujícím rozdělením a střetům musí různé místní církve v Evropě, silně pro svazek s Petrovým nástupcem, usilovat o to,

aby byly pravým místem a nástrojem společenství celého Božího lidu ve víře a lásce. Ať proto pěstují atmosféru bratrské lásky, žité s evangelní radikálností ve jménu Ježíše a jeho lásky; ať rozvíjejí přátelské vztahy, komunikaci, spoluzodpovědnost, účast, misijní povědomí, pozornost a službu; ať jsou prodchnuty postojem úcty, přijetí a vzájemného bratrského napominání (srov. Řím 12,10; 15,7–14), postojem služby, vzájemné podpory (srov. Gal 5,13; 6,2) a odpuštění (srov. 1 Sol 5,11); ať se vynasnaží vést pastorační, která při zhodnocení všech oprávněných odlišností rozvíjí srdečnou spolupráci všech věřících a jejich sdružení; ať propagují účastnické organizace jako cenné nástroje společenství pro svornou misijní činnost a ať se starají o patřičnou a kvalifikovanou přípravu pastoračních pracovníků. Tímto způsobem budou samy církve prodchnuté společenstvím, které je projevem Boží lásky, základem a důvodem naděje, která neklame (srov. Řím 5,5), mnohem zářivějším odleskem Trojice, ale i znamením, které oslovuje a vybízí k víře (srov. Jan 17,21).

Kompendium katechismu

SEDM SVÁTOSTÍ CÍRKVE

Svátost eucharistie

271. Co to je eucharistie?

Je to oběť Těla a Krve Pána Ježíše, kterou ustanovil, aby během staletí až do jeho návratu zpřítomňovala oběť Kříže, a světil tak své církvi památku své smrti

a vzkříšení. Je znamením jednoty, poutem lásky, velikonoční hostinou, při níž se přijímá Kristus, duše je naplněna milostí a dává se záruka věčného života.

272. Kdy Ježíš Kristus ustanovil eucharistii?

Ustanovil ji na Zelený čtvrtek, „v noci, kdy byl zrazen“ (1 Kor 11,23), když slavil se svými apoštoly Poslední večeři.

273. Jak ji ustanovil?

Ježíš shromáždil své apoštoly ve večeřadle, vzal do svých rukou chléb, rozlámal jej a dával jim ho se slovy: „Vezměte a jezte z toho všichni: toto je moje tělo, které se za vás vydává“ (srov. Mt 26,26; 1 Kor 11,24). Pak vzal do svých rukou kalich vína a řekl jim: „Vezměte a pijte z toho všichni: toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku“ (srov. Mk 14,24; 1 Kor 11,25).

274. Co reprezentuje eucharistie v životě církve?

Ona je pramenem a vyvrcholením celého církevního života. V eucharistii vrcholí posvěcující činnost Boha vůči nám a náš kult vůči Němu. Zahrnuje všechno duchovní dobro církve: samého Krista, naši Paschu. Eucharistie vyjadřuje a vytváří společenství božského života a jednotu Božího lidu. Prostřednictvím slavení eucharistie se připojujeme k nebeské liturgii a předjímáme věčný život.

275. Jak je nazývána tato svátost?

Nezbadatelné bohatství této svátosti se vyjadřuje

různými názvy, jež připomínají její zvláštní aspekty. Nejobvyklejší jsou: eucharistie, mše svatá, večeře Páně, lámání chleba, slavení eucharistie, památka utrpení, smrti a vzkříšení Pána, svatá oběť, svatá a božská liturgie, svatá tajemství, nejsvětější Svátost, svaté přijímání.

276. Jaké místo zaujímá eucharistie v božském plánu spásy?

Ve Staré Úmluvě byla eucharistie předpověděna především velikonoční večeří, kterou Židé každý rok slavili s nekvašeným chlebem na připomínku náhlého osvobozujícího odchodu z Egypta. Ježíš ve svém učení ji ohlašuje a ustanovuje ji, když slavil se svými apoštoly Poslední večeři během velikonoční hostiny. Církev věrna příkazu Pána: „To čiňte na mou památku!“ (1 Kor 11,24) vždy slavila eucharistii, především v neděli, v den Ježíšova vzkříšení.

277. Jak probíhá slavení eucharistie?

Má dvě velké části, které tvoří jediný obřadní úkon: bohoslužbu Slova, která zahrnuje hlásání Božího slova a naslouchání mu (Božímu slovu); eucharistická liturgie, která zahrnuje obětování, eucharistickou modlitbu (anaforu), v níž jsou slova proměňování, a přijímání.

278. Kdo je služebníkem slavení eucharistie?

Právoplatně svěcený kněz (či biskup), který jedná v osobě Krista Hlavy a jménem církve.

279. Které jsou podstatné a nutné prvky, aby se realizovala eucharistie?

Je to obilný chléb a hroznové víno.

280. V jakém smyslu je eucharistie památkou Kristovy oběti?

Eucharistie je památka v tom smyslu, že aktualizuje a zpřítomňuje účinným způsobem oběť, kterou Kristus přinesl Otci jednou pro vždy na kříži ve prospěch lidstva. Obětní charakter eucharistie se ukazuje v samých slovech ustanovení:

„Toto je moje tělo, které se za vás vydává“ a „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás vylévá“ (Lk 22,19-20). Oběť na kříži a oběť eucharistie jsou jedinou obětí. Totožná je oběť i obětující, odlišný je pouze způsob přinášení oběti: krvavý na kříži, nekrvavý v eucharistii

Rok 2020 ve farních akcích

11. ledna
Tříkrálová sbírka

8. února
Farní ples (KD Martínkovice)

26. února
Popeleční středa – začátek postní doby

7. března
Přednáška PhDr. Renaty Margitfalviové

21. března
Duchovní obnova v Otovicích

10. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinčicích (poledne)

12. dubna
Zmrtvýchvstání Páně

29. května
Ekumenická bohoslužba, k. sv. Ducha – DLE SITUACE

6. června
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním

7. června
1. svatě přijímání; slavnost Nejsvětější Trojice

12. června
Noc kostelů

13. června
Farní den (fara Ruprechtice)

21. června
Slavnost Božího Těla

25. července
Jakubsko-anenský víkend

26. července
Cykloput' do Nowe Rudy

1. srpna
Křinčická pouť

11. – 15. srpen
Farní tábor

11. října
Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)

říjen
Farní výlet (TV Noe), FATIMA?

8. listopadu
Den veteránů; sv. Martin (Martínkovice)

Na dokončení opravy střechy děkanského kostela se vysbíralo už přes 100.000 Kč

Od března probíhá sbírka na dokončení oprav střechy děkanského kostela sv. Petra a Pavla v Broumově. Do konce léta se vysbíralo už 164.000 Kč z celkové částky 200.000 Kč. Všem velkorysým dárcům Pán požehej! Číslo účtu je 35-1180703399/0800, heslo STŘECHA. Na číslo účtu 1190987399/0800 je pak možné přispívat na náklady spojené se zpřístupněním ojedinelé gotické malby, které se rozběhly počátkem léta.

P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov

Sv. Kvido,

12. září (10. – 11. st.), patron kostelníků

Narodil se kolem roku 950 v Brabantsku, na území dnešní Belgie, do chudé rolnické rodiny, v níž se žilo Písmo svaté. Bývá připomínáno, že otec při jeho výchově častěji používal citace z odkazu Tóbita synovi Tóbijášovi ze 4. kapitoly a vychovával ho k milosrdné lásce a k radostné službě Bohu za všech okolností. Důraz také kladl na závěrující poslední verš: „Neboj se synu, že jsme zchudli. Máš mnoho dobrého, jestliže se bojíš Boha, utíkáš od všeho hříchu a činíš dobře před Hospodinem, svým Bohem.“ (Tób 4,21)

Ta naučení si Kvido vzal k srdci a rozdával je i dál, lidem kolem sebe, když viděl, že nejednají, jak by měli. Naučení „neboj se prokazovat milosrdenství z mála“ a „ze svého chleba dávej hladovému“ (Tób 4,8 a 16) - bral velmi důsledně a nejednou celý den trávil o hladu, aby nasýtil některého dalšího chudého.

Rád navštěvoval chrám k pokorné adoraci před Pánem. Ve 14 letech při delším setrvání v chrámu v Laekenu (pozdějším předměstí Bruselu) ho před oltářem Panny Marie pozoroval místní farář a nabídl mu pak službu kostelníka.

Kvido měl překvapivé duchovní znalosti, zbožnost a velkou lásku k nové službě. S horlivou pečlivostí a úctou vykonával všechnu služebnou činnost pro větší čest Boží. Obzvláště rád ministroval a zdobil oltář Panny Marie. Kostel pro něj nebyl pracovním místem, ale místem bohoslužby a sdílení se s Bohem. Stávalo se, že na stupních oltáře strávil část noci spánkem, přemožen únavou.

Ze mzdy za kostelnickou službu si pro životní potřeby nechával jen velmi malou část a podstatně větší díl využil na dary pro chudé. Pokušitel využil jeho ctnosti, aby ho svedl z cesty. Použil k tomu jednoho kupce, který pozoroval Kvidovu skromnost. Viděl v něm výhodnou pracovní sílu a odlákal ho ze služby chrámu, aby sloužil jemu. Sliboval velké zisky z výnosných obchodů, které mu budou umožňovat daleko větší štědrost k chudým. Kvida jeho slova upoutala a pro mylnou představu o správném jednání odešel na jeho loď. Při plavbě na řece Senna poblíž Bruselu uvázli na mělčině a do proudu ji po velké námaze dostali poškozenou. Všimli si toho, až se se zbožím začala potápět. Kvido se při záchranných pracích zranil a s nateklým ramenem, bez sebe-menšího zisku, se vrátil kajičně tam, kde ho Bůh chtěl mít. Odprosil faráře a se zvýšenou horlivostí se snažil nahradit, co zanedbal.

Po čase v něm vzrostla touha konat pouť do Říma a do Jeruzaléma. Od pana faráře dostal na cestu požehnání a rozloučil se s farníky. Po velkém putování uctil všechna svatá místa, po jejichž návštěvě toužil a vrátil se zpět přes Řím. Zde se setkal s o. děkanem Vondolfem z Anderlechtu, který ho se svým doprovodem přemluvil, aby s nimi ještě jednou putoval do Svaté země jako jejich průvodce. Kvido vyhověl a plavil se k pobřeží Svaté země podruhé. Při zpátečním putování zastihlo vážné onemocnění se zimnicí nejprve o. děkana a po něm i jeho druhy. Všichni kromě Kvida na cestě zemřeli a ten se po sedmi

letech vrátil domů. Do Anderlechtu poblíž Bruselu přišel se smutným oznámením a děkanovým prstenem, který odevzdal místním kanovníkům. V Anderlechtu byl pak opět povolán ke kostelnické službě, kterou věrně vykonával až do smrti. Jeho hrob byl navštěvován s úctou i s prosbami, protože zemřel v pověsti svatosti a zázračná uzdravení v těchto místech vedla k vybudování mariánské kaple. Asi po sto letech byly Kvidovy ostatky do ní přeneseny.

www.catholica.cz/Jan Chlumský

NEVDÁVĚJME TO

V letošním školním roce se nám konečně povedlo začít se scházet každý čtvrtek s novou generací broumovské scholy na zkouškách. Chtěl

bych všem odvážným moc poděkovat za účast. Myslím si, že jsme udělali spoustu práce. Je škoda, že kvůli nastalé situaci nám to nevyšlo až do konce roku, ale právě kvůli tomu se můžeme

ještě více těšit na září, kdy se společně začneme učit spoustu nových písniček, kterými uděláme radost ostatním, a zažijeme spoustu zábavy.

Vladimír Uhnavý

Zprávy Rádia Vaticana

Další čínský biskup se oficiálně ujal služby ve svojí diecézi

Čína. Ve východní čínské provincii Če-ťiang (Zhejiang) v přímořském městě Ning-po (Ningbo), které má přibližně 8 milionů obyvatel, se oficiálně ujal služby diecézního biskupa mons. František X. Ťin Jang-kche (Jin Yangke), který byl jmenován Benediktem XVI. A vysvěcen bez státního schválení před osmi lety ještě svým předchůdcem mons. Matoušem Chu Sien-te (Hu Xiande). Ten před třemi roky zemřel, a nyní byl tedy jeho nástupce, který dosud sloužil takzva-

ně ilegálně, uznán státními úřady.

Podle zprávy, kterou o tom přinesla agentura Asia

News, sdělilo Vlastenecké sdružení čínských katolíků, že „biskup Ťin složil slavnostní přísahu, že povede kněze a věřící diecéze tak, aby respektovali Ústavu, zachovávali jednotu vlasti a sociální smír, milovali svoji vlast a náboženství, dodržovali nezávislost a samostatnost církve, přijímali čínský katolicismus v Číně při uskutečňování velké obnovy čínského národa a pěstovali čínský sen“. Diecéze Ning-po má přibližně 30 tisíc věřících, 29 kněží a 30 řeholních sester. Oficiální instalace diecézního biskupa se konala v místní katedrále dedikované Nejsvětějšímu Srdci, a liturgii sloužil

předseda Rady čínských biskupů, sídelní biskup v Kchun-ming (Kunming), Josef Ma Jing-lin (Ma Yinglin) za účasti veškerého diecézního duchovenstva a 200 věřících, tedy počtu omezeného v důsledku koronavirových opatření. Biskup Ťin Jang-kche se narodil v roce 1958 a kněžské svěcení přijal v roce 1990. Je tak již šestým biskupem, který byl ustanoven ve shodě církve a státu od podepsání provizorní dohody Svatého stolce s Čínskou lidovou republikou ohledně jmenování biskupů před dvěma roky.

www.radiovaticana.cz/20.08.2020

V Sýrii ubývá křesťanů

Aleppo. Počet křesťanů v Sýrii se nadále zmen-

šuje. „Zda přetrváme nebo ne, to je otázka, kterou si klade většina věřících v Krista, včetně biskupů,“ říká františkán a farář v Aleppu o Ibrahim Alsabagh. Podotýká dále, že to záleží na podpoře zvnějšku. Syrský františkán zdůrazňuje, že si křesťané nepřejí, aby se z jejich kostelů stala muzea, ale situace se neustále zhoršuje. „Řeč je ovšem o strádání, které posledních pár měsíců, nýbrž již deset let. Zdálo se už nemůže být hůř, avšak nyní je zřejmé, že ano – říká Vatikánskému rozhlasu, otec Alsabagh:

„Nikdy jsme nepřerušili charitativní pomoc, počínaje potravinovými balíčky a zdravotnickou podporou přes realizaci konkrétních drobných projektů vytváření pracovních příležitostí prostřednictvím mikrokreditů. Nepřetržitě pomáháme lidem v obnově zničených domů. Během této činnosti neustále říkáme, že svoji budoucnost vytváříme s pomocí Boží milosti. Chceme zde nadále žít, nechceme odcházet, opustit naše kostely a dopustit, aby z nich byla muzea nebo něco jiného. Všemi silami se snažíme podporovat křesťanské obce. Velice mne těší, že jsme letos měli také křty, a několik mladých párů si udělilo svátost manželství. Byla také první svatá přijímání dětí. To všechno je plod milosrdenství. Je tu mnoho rodin, které dávají naději, že přežijeme, zůstaneme, a ještě více zde zapustíme kořeny.“ Říká farář v syrském Aleppu, otec Ibrahim Alsabagh.

www.radiovaticana.cz/20.08.2020

Pronásledování katolíků v Zemi svobody?

USA. Senátor John Kennedy apeloval na generálního prokurátora Spojených států amerických, aby bylo vyvinuto větší úsilí v boji proti antikatalickému vandalismu a aby jeho pachatelé byli postihováni. „Plnění katolických chrámů v zemi, která se považuje za vlast svobody, musí přestat,“ píše americký senátor podle CNA. V posledních měsících došlo ve Spojených státech k mnoha útokům na náboženské budovy a objekty. V rámci údajných protestů proti násilí policie a proti rasismu vandalové zdevastovali několik desítek památníků a soch. Minulý měsíc došlo ke žhářskému útoku na kostel na Floridě, kde se věřící právě chystali na ranní mši. Celkem došlo k 19 útokům na katolické chrámy. „Tomuto násilí je třeba co nejrychleji učinit přítrž. V USA nemohou být katolíci pronásledováni, píše senátor Kennedy. Stále častěji však dochází k incidentům, které nesouvisejí s Black Lives Matter, a jejich pachatelé zůstávají neznámi. „K vandalství dochází na celém území a nezdá se, že by docházelo ke zklidnění emocí. Nejsmutnější je fakt, že jsou napadáni i křesťané, kteří přišli z Blízkého východu, aby ze svojí vlasti utekli právě před pronásledováním,“ zdůrazňuje americký senátor, který poukazuje na to, že zakladatelé Spojených

států věřili, že náboženská svoboda je ke vzniku nového národa nutná, a proto zavedli její ústavní záruky. „Nemůžeme přece dovolit, aby hrstka lidí ničila jeden z nejdůležitějších základů naší země,“ poznamenává senátor Kennedy.

www.radiovaticana.cz/20.08.2020

Arcibiskup Minsku: Lidé byli dojati papežovými slovy

Bělorusko. Papež František při pravidelné nedělní promluvě (16.8.) k věřícím na Svatopetrském náměstí v souvislosti s „povolební situací“ v Bělorusku vybědl k „dialogu, odmítnutí násilí a úctě ke spravedlnosti a právu“, přičemž svezřil všechny Bělorusy pod ochranu Královny míru“. Připomeňme, že v této zemi žije necelých deset milionů obyvatel na území třikrát větším než Česká republika. Téměř polovina je pravoslavného vyznání a 40 % bez vyznání. Katolíků, kteří jsou převážně polské národnosti je asi 7 %. Polská redakce Vatikánského rozhlasu se zeptala předsedy Běloruské biskupské konference, arcibiskupa Minsku, Tadeusze Kondrusiewiczze, zda zaznamenal nějaký ohlas na papežova slova:

„V neděli jsem byl ve farnosti Wołkołata ve vitebské diecézi. Tato farnost slavila 600. výročí svojí existence a 150. výročí posvěcení svého, již čtvrtého kostela ve svojí historii. Čekali jsme, co řekne Svátý otec. Situace je velice těžká. Na konci mše mi řekli, že se papež k situaci vyjádřil. Dnes je samozřejmě zcela snadné sledovat Vatikánský rozhlas. Zavola jsem i do jeho běloruské redakce a dověděl jsem se podrobnosti. V kostele vypuknul potlesk, když to bylo oznámeno, a všichni lidé povstali. Na tvářích lidí byly patrné slzy, a byly to slzy radosti, protože nejsme sami. Papež je s námi. Rychle jsem zachytil jeho slova, zejména pobídku k zamezení násilí a zahájení dialogu. Zajisté jsou to důležitá a včas řečená slova Petra naší doby. Papež pozvedl hlas v rozhodující chvíli soudobých dějin naší země a podporuje nás při obraně práv člověka, svobody a demokracie, což je velmi důležité. V sobotu se zde konala dvě velká shromáždění: pro prezidenta, kde se uvádí, že bylo 40 až 80 tisíc lidí, a pak opoziční manifestace, které se účastnilo více než 200 tisíc lidí. Šli do centra města a kdy procházeli kolem katedrály rozezněly se zvony, jak jsem viděl. Lidé měli radost, byli vděční, že je církev s nimi, a volali: děkujeme...“ Tolik minský arcibiskup polské národnosti, Tadeusz Kondrusiewicz, pro Vatikánský rozhlas.

www.radiovaticana.cz/18.08.2020

Další krok k dehumanizované antropologii?

Francie. Péče zákonodárců a politiků o lidské zdraví se plně vyčerpává, pokud jde o jistou virózu, takže na péči o lidský život v té nejkřehčí fázi

jeho počátku už nezbyvá čas. Dolní komora francouzského parlamentu (Assemblée nationale) na zasedání v hluboké noci (03:34 ze dne 31. 7. na 1. 8.) za přítomnosti pouhého 101 poslance z celkového počtu 557 odhlasovala v druhém čtení návrh zákona o bioetice (pro 60, proti 37, zdrželi se 4). Ten kromě mnoha bizarností dehumanizující technoprodukce lidských bytostí počítá s tím, že bude možné připravit o život lidský zárodek interrupcí nejen během prvních tří měsíců jeho existence, nýbrž až do narození, a to nejen v případě těžkého poškození plodu či ohrožení života matky, nýbrž také tehdy, pokud lékař u matky konstatuje existenci příznaků „psychosociálního neklidu“ z narození dítěte, jak to definuje návrh zákona.

V říjnu bude zákon opět projednán v Senátu, který v prvním čtení tuto „inovaci“ interrupcí odstraní, ale dolní komora ji nyní vrátila zpět. „Tak umírají civilizace a zaniká génus národů. Ti, co přijdou po nás, se ocitají v obrovském nebezpečí,“ reagoval na hlasování v Národním shromáždění biskup Bernard Ginoux na síti twitter. Kromě zmíněné plně liberalizace umělých potratů, dosud platné pouze v USA, navrhuje nový francouzský zákon také celou řadu biotechnologických postupů, jakými jsou například chiméry, tedy smíšená lidsko-zvířecí embrya, dále asistovaná reprodukce pro samotné ženy nebo tzv. sdílené mateřství pro lesbické páry. Biskup Ginoux z Montauban k návrhu zákona dále říká, že „zaváděné reprodukční technologie, dehumanizují lidskou osobu, činí z dítěte předmět, selektují lidské zárodky, eliminují otcovství a pohlavní styk, a hlavně umožňují obrovské finanční zisky příslušným laboratorům. Je toto poslání medicíny? Je toto cíl vědeckého bádání? Je pokrokem jenom přestupek? – táže se francouzský biskup v prohlášení vydaném ještě před hlasováním a odpovídá: „Toto už není věda ve službách člověka, nýbrž schválená dehumanizace. Překračování mezi neumožní pokrok lidstva. Seriózní reflexe ukazuje, že tato nová antropologie popírá původ a cíl člověka, aby jej učinila na základě nejružnějších vrtochů technologicky manipulovatelným.“ Arcibiskup Pierre d'Ornellas, který má ve francouzském episkopátě na starosti otázku bioetiky, se v deníku Le Figaro podivuje nad tvrzením, které znělo během noční parlamentní diskuse, že totiž „navrhovaný zákon je o »lásce v rodině«“ a poznamenává, že „posláním zákonodárců není zasahovat do intimního prostoru a vydávat zákony o lásce, nýbrž poskytovat zákonné záruky respektu vůči lidské důstojnosti a etickým hodnotám, jež z ní plynou, včetně ochrany těch nejslabších.“ Nesouhlas s návrhem nového zákona vyjadřují všichni francouzští biskupové jednotlivě na webových stránkách Francouzské biskupské konference.

www.radiovaticana.cz/17.08.2020

Biskup Bergoglio a eucharistický zázrak v Buenos Aires

Papež František ještě jako buenosaireský biskup schválil vědecké přešetření eucharistického zázraku, k němuž došlo v letech 1992-1996, a který bývá označován za „eucharistický zázrak z Buenos Aires“. Již jako kardinál pak vícekrát navštívil kostel Nejsvětější Panny Marie v centru argentinského hlavního města, který uchovává znamení tohoto divu, a vedl tam eucharistickou adoraci.

Jedná se o málo známý případ, který díky moudrému rozhodnutí faráře a věřících nezbudil mediální rozruch. Vešel ve větší známost až po jmenování kardinála Bergoglia na Petrův stolec (2013), kdy se o něm zmínil polský a italský tisk.

Popis události

Příběh začíná v roce 1992, v témže měsíci, kdy byl budoucí papež František jmenován pomocným biskupem Buenos Aires. Farář kostela Nejsvětější Panny Marie, o. Alejandro Pezet, našel v pátek 1. května 1992 dva úlomky proměněné hostie na korporálu ve svatostánku. Podle zavedené liturgické praxe je uložit do nádoby s vodou a uschoval ve svatostánku. I po několika dnech se však partikule nerozpustily a v pátek 8. května nabyly krvavě rudé barvy. V neděli 10. května si celebrant při večerní mši povšiml několika kapek krve na patně, jejichž bližší rozbor místním lékařem a několika hematology dokázal, že se jedná o lidskou krev.

Po těchto znameních o čtyři roky později, 15. srpna 1996, při mši svaté o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, přistoupila k otci Pezetovi žena, která jej informovala o tom, že v zadní části kostela našla hostii. Farář ji opět zalil vodou, aby se rozplynula, a abluční misku vložil do svatostánku. Po několika dnech, 26. srpna, si povšiml, že partikule se nejen nerozložila, nýbrž změnila

se v krvácející tkáň. O této přeměně byl informován přímo arcibiskup Quarracino a pomocný biskup Bergoglio, budoucí papež, který doporučil profesionální fotografickou dokumentaci a vše pak zaslal do Říma.

Vědecký rozbor vzorků

Po několika letech, když se zjistilo, že nedochází k rozkladu hostií, dal arcibiskup Bergoglio (který mezitím nahradil svého předchůdce, kard. Quarracina, ve vedení diecéze) pokyn k hlubší vědecké analýze. Vzorky byly odeslány do jedné laboratoře v Buenos Aires, která zjistila, že červené a bílé krvinky z předložené krve i tkáň pocházejí z lidského srdce. Laboratoř rovněž informovala o tom, že vzorek tkáň má vlastnosti dosud žijícího člověka, s pulsujícími srdečními buňkami, patrnými při milionovém zvětšení. Není třeba dodávat, že zadavatelé odborné expertizy udržovali v tajnosti původ vzorků, aby nenarušili výsledný posudek.

Na sklonku tisíciletí (1999) byl požádán známý bolivijský lékař Ricardo Gomez Castañón, znalec v oblastech neuropsychologie a neurofyzologie, aby provedl dodatečné testování obou případů z let 1992 a 1996. Jak sdělil v periodiku argentinské armády, zaslal vzorek k forenzní analýze do San Francisca. V lednu roku 2000 bylo veřejně oznámeno, že v materiálu byly nalezeny stopy lidské DNA, čímž se potvrdilo předchozí zkoumání – tedy skutečnost, že se jedná o lidskou krev s genetickým kódem člověka. Vzorky dále přešetřil profesor John Walker z univerzity v australském Sydney, který potvrdil, že se jedná o svalové buňky a bílé krvinky, obojí v nepoškozeném stavu. Bádání dále dokázalo, že se na tkáni projevují zánětlivé změny a že tedy člověk, jemuž tato tkáň náleží, utrpěl trauma. V roce 2003 informoval prof. Walker bolivijského kolegu Castañóna, že vzorky „mohou odpovídat“ zanícené srdeční tkáni.

Buenosaireskými vzorky se dále zabýval jeden z nejvýznačnějších forenzních expertů ve Spojených státech amerických, dr. Frederic Zugibe z newyorské Columbia University. V jeho zprávě

datované 26. březnem 2005 čteme: „Analyzovaný materiál je fragmentem tkáně srdečního svalu, vyňatý z levé komory srdeční v blízkosti chlopně. Tento sval odpovídá za kontrakci srdce a je třeba připomenout, že levá srdeční komora vhání krev do všech částí těla. Tkáň zkoumaného srdečního svalu vykazuje zánět, což dokládá zvýšený počet bílýchrvinek, který dosvědčuje, že v momentu odebrání vzorku bylo srdce živé, neboť bílé krvinky mimo žijící organismus umírají. Bílé krvinky navíc pronikly do svalové tkáně a tato skutečnost nasvědčuje tomu, že srdce utrpělo těžký stres, jako by na hrudník jeho majitele dopadaly tvrdé rány.“

Zugibův závěr komentovali dva Australané – novinář Mike Willesee (který později konvertoval ke katolické víře) a právník Ron Tesoriero, kteří newyorskému kardiologovi vysvětlili, že vzorek, předložený ke zkoumání, byl odebrán v roce 1996 a poté udržován měsíc ve vodě a tři roky v destilované vodě. Překvapení doktora Zugiba nadále vrostlo, když se dozvěděl od svého bolivijského kolegy Castañóna, že onen fragment „žijícího“ lidského srdce byl původně úlomkem posvěcené hostie. Jak je možné, že se částička chleba změnila v kousek lidského srdce? A jak je možné, že vzorek odňatý mrtvému muži, pokud nechceme věřit na zázrak, může mít povahu žijící tkáň i řadu let poté (buňky analyzovaného vzorku se totiž pohybovaly)? Bílé krvinky se rozpadají po patnácti minutách, jak je tudíž možné, že jsou pozorovatelné i v roce 2005, když byl vzorek odebrán před téměř deseti lety (1996)? Na všechny tyto otázky profesor Zugibe odpověděl zcela jasně: „Jak a proč se posvěcená hostie může stát tělem a krví žijící lidské bytosti je tajemství, na které věda nemá vysvětlení a je mimo její kompetenci“.

Srovnání s eucharistickým zázrakem v Lancianu a Turínským plátnem

Údaje newyorské laboratoře byly posléze konfrontovány s jiným eucharistickým zázrakem v italském Lancianu, také v tomto případě, aniž by se odhalil původ testovaných vzorků. Odborníci po srovnání vzorků prohlásili, že náleží téže osobě a že analyzovaná krev patří do krevní skupiny Ab Rh+. Zjištěná DNA se shoduje s nálezem na Turínském plátně a roušce z Ovieda a vykazuje charakteristiky muže, který se narodil a žil v oblasti Blízkého východu. Vatikán se dosud nevyjádřil k pravosti buenosaireského eucharistického zázraku. V každém případě může být užitečné, když o jeho existenci víme. Odkazuje totiž k mnohem většímu zázraku, který se nehledě na něj odehrává denně ve všech kostelích a při němž se chléb a víno proměňuje v Kristovo Tělo a Krev.

MYŠLENKY NA MĚSÍC ZÁŘÍ

ROBERT KARDINÁL SARAH S NICOLASEM DIATEM
SÍLA TICHÁ – PROTI DIKTATUŘE HLUKU

KARTUZIÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ HESPERION 2018

1. Každý den je důležité udělat si chvíli ticha a v ní stanovit obrysy své další činnosti.
2. Ticho není pouhá nepřítomnost slova, ale zbavení se zbytečných slov proto, abychom mohli slyšet Slovo.
3. Hospodin v hluku není. Jeho hlas je tichý a jemný.
- Jestliže je modlitba pozvednutím duše k Bohu, pak ono pozvednutí nemůže být hlučnou a uřvanou sebe prezentací.
4. Ježíš je tichý a pokorného srdce, a pokud ho máme následovat, musíme mu být podobní.
5. I když jsme těžkým hříchem přišli o milost posvěcující,
je Bůh stále přítomný jako ten, kdo je připraven s námi obnovit plné společenství, které bylo naším hříchem narušeno.
6. Ticho je obtížné, uschopňuje však člověka k tomu, aby se dal vést Bohem.
7. Boží milosti se na člověka vylévají skrze Písmo svaté, jemuž nasloucháme a o němž v tichu uvažujeme.
8. Při úkonu proměňování zastává kněz úlohu Krista. Nehleď na jejich lidskou podobu, ale na milost jejich služby.
9. Bez ticha neexistuje odpočínutí, pokoj ani vnitřní život. Ticho je přátelství a láska, vnitřní harmonie a pokoj. Ticho a pokoj jdou ruku v ruce.
10. Zvuky a vášně nás odcizují sobě samým, zatímco ticho vždy nutí člověka, aby si kladl otázky o životě.
11. Mlčení zraku spočívá v umění zavřít oči, abychom v nejhlubších a nejméně známých oblastech své bytosti kontemplovali Boha, který je v nás.
12. Pokora a modlitba se prohlubují v té míře, jak sluch, duch a jazyk v tichosti přebývají s Bohem, neboť Bůh promlouvá v tichu srdce.
13. Věnujme hodně času Bohu, adoraci a modlitbě. Nechme se hojně a bez ustání žít Božím slovem.
Je třeba dlouhé doby k tomu, aby naše srdce zpokornělo v kontaktu s Nejsvětější svátostí a dalo se proniknout Boží láskou.
14. Svět se točí, ale kříž zůstává stát.
15. Ticho je důležitější než každé jiné lidské dílo, protože vyjadřuje Boha.
Skutečná revoluce pochází z ticha a vede nás k Bohu a k ostatním, abychom jim pokorně a velkoryse sloužili.
16. Bůh je přítomný v naší duši nejen tehdy, když jsme v kostele, ale i v každou chvíli.
17. Bůh je ticho a toto Boží ticho bydlí v člověku. V Bohu jsme neoddělitelně spojeni s tichem.
18. Na světě není místo, kde by byl Bůh přítomen více než v lidském srdci. Srdce je skutečně Božím příbytkem, chrámem ticha.
19. Samota je pro naslouchání Božímu tichu nejlepším stavem. Pro toho, kdo chce nalézt ticho, je samota horou, již je třeba zdolat.
20. Nemějme strach zmlknout navenek i ve svém nitru, chceme-li být schopni vnímat nejen hlas Boží, ale i hlas, který máme vedle sebe, hlas ostatních.
21. Ticho v každodenním životě je nezbytnou podmínkou, abychom mohli žít s druhými lidmi.
Člověk, který není schopen ticha, nedokáže naslouchat svým nejbližším, milovat je a rozumět jim.
22. Největší tajemství světa se rodí a rozvíjí v tichu. Jak se vyvíjí příroda? V největší tichosti. Co je mimořádné, je vždy tiché.
23. Ticho je největší svobodou člověka. Žádná diktatura, žádná válka, žádné barbarství mu tento božský poklad nemohou vzít.
24. Člověk, který dokáže udržet na uzdě jazyk, má svůj život pod kontrolou, tak jako námořník ovládá loď.
25. Je lépe mlčet a být křesťanem než mluvit a nebyť jím. Lepší je učit skutky než slovy.
26. Čiňme vše, aby v nás přebýval Pán, abychom byli jeho chrámem a On byl v nás naším Bohem.
27. Je třeba vzdalovat se nepokoje a přetvářky a tiše se vrhnout do Boží náruče. Naděje a síla člověka spočívají v tom, že tiše vsadí na Boha.
28. Člověk se musí tiše postavit před Boha a říci mu: Pane, když jsi mi dal poznání a touhu po dokonalosti, veď mě stále k vrcholu lásky. Dej, abych tě stále více miloval, neboť jsi moudrým tvůrcem, který žádné dílo nenechá nedokončené.
29. V modlitebním životě potřebujeme oporu. Nejlepším nástrojem je tichá a soustředěná četba Bible.
30. Není nic menšího, tiššího a mírnějšího, než Kristus přítomný v hostii
Tento maličký kousek chleba ztělesňuje dokonalou Boží pokoru a tichost, jeho něhu a lásku k nám.

Farní tábor 2020 - osada Havranů

Letos jsme se s táborníky ocitli na Janovičkách, v bývalé osadě Havranů. Na pět dní, od jedenáctého do patnáctého dne posledního letního měsíce tohoto roku, jsme se vrátili zpět do doby neolitu. Spolu s Havranpírkem, dospívajícím jinochem z rodu Havranů, jsme žili jako první neolitští zemědělci a chovatelé dobytka. Stejně jako oni jsme se starali o malé stádo krav, ctili svého sachema, náčelníka Černého havrana, a občas si vyšli na lov bizonů. Život v osadě klidně plynul až do čtvrtého východu slunce. Tehdy ráno jsme zjistili, že naši úhlavní nepřátelé Bobři nám ukradli všechny krávy. Po počátečním šoku jsme je ihned šli sledovat a navečer celé stádo vybojovali zpět. Havranpírko, povzbuzen úspěchem v potyčce s Bobry, pak večer požádal sachema o ruku jeho dcery Veveřice. Po západu slunce jsme tak slavili nejen vítězství nad Bobry, ale i zasnuby. Když vyšlo slunce popáté, s úžasem jsme zjistili, že naše návštěva v osadě Havranů končí. Po poledni jsme se museli přesunout téměř o deset tisíc let vpřed. V současném světě už na nás totiž čekali naši, rodiče, prarodiče i sourozenci. Teď nám nezbývá než poděkovat všem vedoucím i dětem a v neposlední řadě jejich rodičům, kteří pro nás zvlášť letos byli velkou oporou. Bez dodané vody a kotle vývaru bychom den, kdy na chatě neplánovaně nešel proud a netekla voda, jen těžko zvládli.

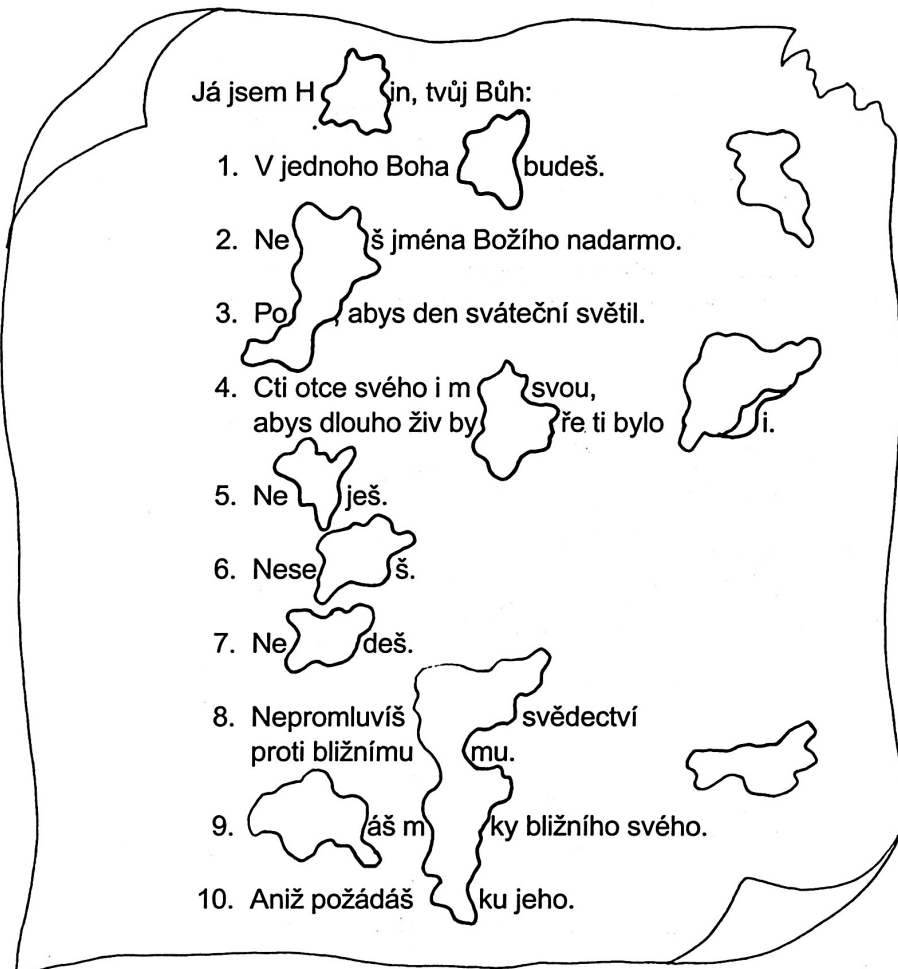
Bětka Pelánová

ZNÁŠ UŽ TEXT DESÁTERA?

Je třeba se ho naučit nazpaměť. A nejen naučit, především je potřeba podle něho žít!

Tento svitek se na některých místech trochu popálil. Budeš umět doplnit slova, která chybí?

Křest udělovaný pozměněnými svátostnými formulami je neplatný

Vatikán. Kongregace pro nauku víry dnes zveřejnila věroučnou nótu o slovech, kterými se udílí svátost křtu, a záporně odpověděla na dotaz, zda je platný křest udělený slovy: „My tě křtíme ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“; zároveň prohlásila, že v případě této změněné formulace je třeba křest vykonat správně znovu. Svátý otec František přijal toto rozhodnutí letos 8. června a nařídil jej zveřejnit. Dokument nese podpis prefekta, kardinála Luise Ladarii SI, a sekretáře zmíněné Kongregace, arcibiskupa Giacoma Morandiho, a je datován na svátek Narození sv. Jana Křtitele (24.6.).

Dvoustránková věroučná nóta v úvodu předesílá, že poslední dobou v křestních bohoslužbách celebranti modifikují slova, jimiž se tato svátost udílí. Dodejme, že problém se vyskytuje přede-

vším na půdě římsko-katolického ritu, kde církev používá sloveso křtít v první osobě jednotného čísla v činném rodu a celebrant oslovuje křtěnce jménem: „N. já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“, zatímco formulace řecko-katolického ritu užívá trpný rod a celebrant říká o křtěnci, jehož oslovuje jménem: „Boží služebník N. je křtěn ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Z věroučného hlediska je tedy chybné, když celebrant ve svátostném úkonu mění jednotné číslo slovesa křtít na množné a svévolně rozšiřuje podmět křestní formulace slovy „křtíme jménem nebo spolu s tatínkem, maminkou, kmotry, prarodiči, příbuznými, přáteli a shromážděním věřících“.

„Zdá se, že svévolné modifikování svátostné for-

mulace – čteme ve věroučné nótě – chce zvýraznit komunitní povahu křtu, aby vyjádřilo účást rodiny a přítomných a vyhýbalo se pojetí, které koncentruje pozornost na svátostnou moc kněze na úkor rodičů a společenství věřících, třebaže jejich roli Křestní obřady římského ritu na patřičných místech výslovně zahrnují. Ukazuje se tedy, že se pod diskutabilními motivacemi pastoračního rázu vynořuje starodávné pokušení nahrazovat formulaci, předanou Tradicí, jinými texty, považovanými za vhodnější.

Poukaz na pastorační motivace – pokračuje v poznámce pod čarou věroučná nota – tak možná nevědomky zastírá subjektivistickou úchylku a manipulativní sklony. Již Romano Guardini připomněl v minulém století, že v individuální modlitbě se věřící může držet podnětů svého srdce, ale v liturgických úkonech se »musí otevřít na jiný podnět, mocnějšího a hlubšího původu, přicházející ze srdce církve, tlukoucího během staletí. Zde neobstojí to, co se mi individuálně líbí nebo

se mi zdá momentálně žádoucí...« (R. Guardini, Vorschule des Beters, Einsiedeln/Zürich, 1948, str. 258).“

Věřoučná nota pak, počínaje odkazem na sv. Tomáše Akvinského (Summa Theologiae, III, q.67, a. 6 c), podrobněji vysvětluje, proč zmíněná modifikace není na místě.

„Druhý vatikánský koncil praví: »Když někdo křtí, křtí sám Kristus«. Toto tvrzení v konstituci o posvátné liturgii (Sacrosanctum concilium,

7) – pokračuje věroučná nota - je inspirováno textem sv. Augustina (In evangelium Ioannis tractatus, VI,7), který spojuje slavení svátostí s Kristovou přítomností nejenom v tom smyslu, že mu dodává sílu (virtus) a účinnost, nýbrž v tom, že indikuje Pána jako protagonistu slavené události. Když totiž církev slaví nějakou svátost, jedná jako Tělo, neoddělitelné od své Hlavy, poněvadž Kristus je Hlavou, jednajícím v Těle církve, jež zrodil v tajemství Paschy. Slavnostně prohlášená nauka Tridentského koncilu o božském ustanovení svátostí je tak přirozeně rozvinuta a autenticky interpretována citovanou pasáží konstituce Druhého vatikánského koncilu Sacrosanctum concilium. Oba koncily jsou tedy v komplementárním souladu, když stvrzují absolutní nedisponovatelnost sedmera svátostných formulací církevních úkonů. Svátosti ustanovené Ježíšem Kristem jsou svěřeny církvi, aby je střežila. Proto

je zřejmé, že církev, ač ustanovená Duchem svatým, který vykládá Boží Slovo, může do jisté míry uzpůsobovat obřady, které vyjadřují svátostnou milost darovanou Kristem, avšak nedisponuje samotnými základy svojí existence: Božím Slovem a spásonosnými činy Krista.

Je tedy pochopitelné, že církev během staletí pečlivě střežila formy slavení svátostí zejména v oněch prvcích, které jsou dosvědčeny v Písmu a umožňují rozpoznat s absolutní zřejmostí Kristův čin v úkonech církevních ritů. Druhý vatikánský koncil proto stanovil, že „nikdo jiný, ani kněz, nesmí v liturgii o své vůli nic přidávat ani ubírat ani měnit“ (SC, 22 §3). Měnit z vlastní iniciativy formu slavení nějaké svátosti není jen liturgický nešvar jako přestupek proti nějakému ustanovení pozitivního práva, nýbrž vulnus (rána) zasazená zároveň církevnímu společenství a rozpoznatelnosti Kristova působení, což v těch nejtěžších případech zneplatňuje samu svátost, protože podstata liturgického úkonu vyžaduje věrné pře-

dávání toho, co se obdrželo (srov. 1 Kor 15,3).“ Věřoučná nota Kongregace pro nauku víry pak pokračuje: „Podmětem slavení svátostí je církev, Kristovo Tělo spolu s Jeho Hlavou, jež se projevuje konkrétním shromážděním pokřtěných (srov. KKC, 1140, 1141). Toto shromáždění je však činné služebně, nikoli kolegiálně, protože žádná skupina ze sebe nemůže učinit církev, nýbrž stává se církví na základě povolání, které nevystává zvniřku dotyčného shromáždění. Pověřený služebník (celebrant) je tudíž znamením přítomnosti Toho, který povolává, a zároveň místem společenství každého liturgického shromáždění s celou církví. Jinými slovy, služebník je vnějším znamením toho, že nedisponujeme svátostí, jakož i charakteru jeho přináležitosti ke všeobecné církvi.

V tomto světle je třeba chápat tridentský výrok o nezbytnosti úmyslu vysluhovatele konat to, co

koná církev (DH, n.1611). Úmysl však nemůže zůstat pouze na vnitřní rovině, což hrozí subjektivistickými úchylkami, ale vyjadřuje se vnějším úkonem za použití svátostné matérie a formy. Tento úkon nemůže než vyjadřovat společenství mezi tím, co koná celebrant slavením každé svátosti, spolu s tím, co koná církev společně s Kristem samotným. Je tedy podstatné konat svátostný úkon nikoli ve vlastním jménu, nýbrž v osobě Krista, činného ve svojí církvi, a ve jménu církve. Proto v tomto specifickém případě vysluhovatel svátostí křtu nejenom nemá pravomoc disponovat podle svého zalíbení svátostnou formulí z výše zmíněných důvodů kristologické a eklesio-logické povahy, nýbrž nemůže ani prohlašovat, že jedná jménem rodičů, kmotřů, příbuzných, přátel i věřících shromážděných k bohoslužbě, protože celebrant jedná jako znamení přítomnosti samotného Kristova úkonu, který se uskutečňuje liturgickým úkonem církve. Když vysluhovatel říká „já tě křtím“ nemluví jako funkcionář, který

plní svěřenou roli, nýbrž jedná služebně jako znamení přítomnosti Krista, který jedná ve svém Těle, uděluje svoji milost a činí z onoho konkrétního liturgického shromáždění „skutečnou povahu pravé církve“ (SC, 2), poněvadž „liturgické úkony nejsou soukromé úkony, nýbrž slavnostní projevy církve. Církev je »svátost jednoty«. Je to svatý lid, sjednocený a uspořádaný pod vedením biskupů“ (SC, 26).

Měnit svátostnou formulaci proto také znamená nechápat samotnou povahu církevní služby, která je vždycky

službou Bohu a Jeho lidu a nikoli výkonem moci, jež manipuluje tím, co bylo svěřeno církvi úkonem, který patří Tradici. V každém vysluhovateli křtu proto musí být zakořeněno nejenom vědomí, že jedná ve společenství církve, ale rovněž přesvědčení, které svatý Augustin připisuje Janu Křtiteli, který „pochopil, že Kristus je takový, že i přes množství svatých či hříšných služebníků, udělujících křest, nelze svatost křtu přičítat nikomu jinému než Tomu, na něhož sestoupila holubice a o kterém bylo řečeno: »To je ten, který křtí Duchem svatým« (srov. Jan 1,33)“. A proto – komentuje dále Augustin – „Ať křtí třeba Petr, je Kristus tím, kdo křtí; křtí-li Pavel, je Kristus tím, kdo křtí, a také křtí-li Jidáš, pak tím, kdo křtí, je Kristus“ (Augustin, In Evangelium Ioannis tractatus, VI,7) – končí věroučná nota týkající se modifikace svátostné formulace křtu.

www.radiovaticana.cz/06.08.2020

TISKOVÁ ZPRÁVA

Charita pro Libanon: Peníze českých dárců pomohou v Bejrútu

Praha 11. srpna 2020

Nedávná exploze v bejrútském přístavu způsobila obrovské škody, ovšem vzápětí vyvolala velkou vlnu solidarity na celém světě. Do pomoci se okamžitě zapojila místní Caritas Libanon, která se na místě stará o raněné a poskytuje přístřeší. Tuto sesterskou organizaci podporuje také česká Charita – a prvních 10 tisíc eur (přibližně 262 tisíc Kč) z krizového fondu Charity Česká republika odešlo do Libanonu právě dnes. Charita Česká republika současně vyhlásila finanční sbírku, kam už přispěly desítky lidí z celé České republiky.

Výbuch v libanonském hlavním městě si minulý týden vyžádal již 200 obětí a více než 300 000 lidí ztratilo střechu nad hlavou. Libanon se nejenže potýká s hlubokou ekonomickou krizí a pandemií koronaviru, ale okolnosti výbuchu navíc prohlubují dlouhodobé politické problémy a nedůvěru ve státní instituce. „Potřebujeme jen být v bezpečí,“ říká Nour, jejíž dům byl při explozi téměř kompletně zničen.

Jí a podobně postiženým lidem začala na místě ihned pomáhat místní Caritas Libanon, která poskytla základní zdravotní ošetření, ale také nouzové přístřeší, vodu a potraviny. Dobrovolníci navíc pomáhají s odklizením trosk.

Charita Česká republika zasílá kolegům v Libanonu 10 tisíc eur (přibližně 262 tisíc Kč) ze svého krizového fondu, které jsme právě odeslali na pokrytí okamžité materiální pomoci potřebným. V této částce je také příspěvek Arcidiecézní charity Olomouc. Prostředky krizového fondu pocházejí z výtěžku Tříkrálové sbírky.

Veřejná sbírka a dárcovká SMS

Na pomoc Libanonu jsme také 6. srpna vyhlásili veřejnou sbírku, jejíž výtěžek půjde na společný projekt, ve kterém budeme spolupracovat s libanonskou, švýcarskou, polskou a nizozemskou Charitou. Hlavním garantem projektu je Charita Švýcarsko, která díky svým mnohaletým humanitárním zkušenostem a přítomnosti přímo na místě zajistí, že se nasbírané peníze využijí efektivně a transparentně.

V společném projektu pomůžeme chudým rodinám ze zasažené oblasti zajištěním bydlení a potravin překonat prvních několik měsíců. Součástí plánu jsou i hygienické balíčky, abychom zasažené rodiny pomáhali chránit před pandemií koronaviru. V další fázi pomoci pak podpoříme obnovení drobných podniků a živností, aby se lidé mohli znovu postavit na vlastní nohy.

Na pomoc strádajícím obyvatelům Bejrútu lze přispět na účet číslo 55660022/0800 u České spořitelny, variabilní symbol 129.

Příspěvek je možné také zasláním dárcovské SMS na číslo 87 777 ve tvaru:

DMS CHARITASVET 30, DMS CHARITASVET 60 či DMS CHARITASVET 90

„Děkujeme vládám jiných zemí i všem lidem ze zahraničí za solidaritu a rychlou pomoc,“ vzkazuje Nour.

Kontakt pro média:

Evžen Diviš, regionální manažer pro Mongolsko, Gruzii, Moldavsko, Balkán a Blízký východ, e-mail:

evzen.divis@charita.cz, tel.: + 420 731 646 991

Jakub Líčka, generální sekretář Charity Česká republika, jakub.licka@charita.cz, tel.: +420 603 557 990

Sanktusník ruprechtického kostela vydal vzácné svědectví

Začátkem léta 2020 došlo v rámci rekonstrukce kostela sv. Jakuba v Ruprechticích z prostředků Evropské unie i na jeho věž. Makovice sanktusníku obsahovala celkem 2 krabičky a 2 válece, které byly po dohodě zástupců jednotlivých složek společnosti otevřeny koncem prázdnin. K slavnostnímu momentu došlo na MěÚ v Meziměstí za účasti místního starosty Pavla Hečka, ředitele Muzea Broumovska Karla Franzeho, zástupce památkové péče Jiřího Chotěbořského

a dalších. Nejvzácnější obsah byl v krabičce o rozměru 11x4 cm, která ukrývala svědectví o požehnání makovice a jejím uložení do věže kostela z období opata Otmara Zinkeho, konkrétně 15. července 1722. Ze stejného roku byla i památná stříbrná mince, či benediktinský křížek.

Obsah dalších schránek byl rovněž cenný jako např. medailon se zobrazením sv. Benedikta a s letopočtem opata, který nechal vystavět chatu

Hvězda, Jana Nepomuka Rottera z r. 1859 nebo taky medailon z roku 1879 s podobiznou císaře Franze Josefa I. a jeho manželky Alžběty, připomínající výročí jejich stříbrné svatby. Dále taky několik novin z roku 1881 a odkazy místních zedníků a řemeslníků, který v daném roce daný svatostánek opravovali.

Vše se aktuálně nachází v Muzeu Broumovska v klášteře a probíhají jednání o možnosti prezentace široké veřejnosti.

P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov

Soupis obsahu schránky z kostela sv. Jakuba Většího v Ruprechticích

Krabička kovová, cca 6x6x3 cm, zabaleno v papírovém obalu se 2 pečetěmi, pečetě neznatelné

obsah: stříbrná mince z roku 1722
 ??? 1/2 tolar Karel VI. ???
 zlatý medailon/přívěšek sv. Benedikta
 Benediktinský křížek cca 2,8 x 2,3 sm
 Přívěšek sv. Benedikt, zlatý rozměry cca 1,5 x 2 cm

Válec, průměr 7 cm, výška cca 17 cm, zabaleno v papírovém obalu s pečetěmi na dně a na víku, nečitelné

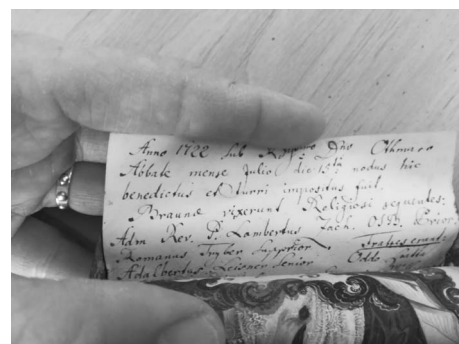
obsah: Prager Abendblatt + příloha 20. červenec 1881
 Volksblatt 22. července 1881
 Familia Břevnoveno-Brauna Viensis Ordinis S.P. Benedicti 1881
 Svatá relikvie
 4 mince zabalené v papíru s datem 23 července 1881
 „Na památku stříbrného výročí svatby 24. dubna 1879 František Josef I. a Elizabeth (Sisi)
 Svatební medaile Arcivévody Rudolfa se Štěpánkou Belgickou
 Přívěšek sv. Benedikt z roku 1859 - zlatý
 Přívěšek francouzsky:
 „O MARIE CONCVE SANS PECHE PRIEZ POUR NOUS QUI AVONS RECOURS A VOUS“

Válec, průměr 3 cm, výška 13 cm

obsah: dopis na horní straně vyraženo „ANTON MAIER – Zimmermeister in Braunau“
 písemnost – nadepsaná ANNO D. 1881(2) Die 23.Juli
 Dopis „Vielgeliebt Kreunde“
 seznam řemeslníků z roku 1881
 dopis z 23 Juli 1881

Krabička 11x4 cm

obsah: Catalogus COENOBITARUM ORDINIS S.P. BENEDICTI
 ROK MDCCCXXXVI
 V KRABIČCE ZŮSTAL DOKUMENT S LETOPOČTEM 1722 -?POŽEHNÁNÍ STAVBĚ KOSTELA?

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

6. září		
Otovice		08:30
Vernéřovice		10:00
Broumov, P+P		10:00
Broumov, klášter		17:00
13. září		
Martínkovice		08:30
Vižňov		10:00
Broumov, P+P		10:00
Broumov, klášter		17:00
20. září		
Vernéřovice		08:30
Broumov, P+P		10:00
Broumov, klášter		17:00
27. září		
Božanov		08:30
Vižňov		10:00
Broumov, P+P		10:00
Broumov, klášter		17:00

MŠE SV. V TÝDNU

Úterý	klášterní k.	17:00
Středa	k. sv. Václava	17:00
Čtvrtek	děkanský k.	17:00*
Pátek	děkanský k.	17:00
Sobota	k. sv. Václava	17:00**

* Ve čtvrtek 03/09 mše sv. jenom v kapli Panny Marie v Šonově v 17:00

** V sobotu 12/09 Requiem za JUDr. Libuši Růčkovou v klášterním k. v 15:00 (arciopat P. Siostrzonek)
*** V pondělí 28/09 poutní mše sv. v kostele sv. Václava v Broumově v 08:30

Adorace:

středa, k. sv. Václava, 17:30 – 17:45;
pátek, P+P, 17:30 – 18:00

Svatost smíření:

20 min před každou mší sv. ;
Sv. smíření: sobota 26/09, P+P, 09:00 – 10:30
Změna vyhrazena.

NÁVRH VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ

školní rok 2020/2021,
od 10. září:

3. tř. (1. sv. přijímání):
pátek, fara Broumov, 12:00 - 12:45
5. – 6. tř.: čtvrtek,
ZŠ Meziměstí, 13:00 - 13:45
5. – 6. tř.: pátek,
fara Broumov, 13:00 - 13:45
6. – 8. tř.: pátek,
fara Broumov, 13:45 - 14:30

VARHANNÍ KONCERT 25. 9. 2020

v 18 hodin, k. sv. Petra a Pavla, Broumov.
v rámci programu Vzkříšené varhany Královéhradeckého kraje 2020 pořádá Braunsis Art Productions pod záštitou Královéhradeckého kraje.

NEŽ ZAČNOU PÍSEMKY – tradiční nedělní odpoledne s KDÚ-ČSL, Křinice – Amerika, 27. září, od 14 hodin.

Od září změna času bohoslužeb

Od úterý 1. září jsou všechny večerní mše sv. od 17:00. Týká se to i čtvrtěních mší sv., které se během školního roku opět přesouvají z rána na večer, přičemž mše sv. ve středu bude opět v kostele sv. Václava a ve čtvrtek v děkanském kostele sv. Petra a Pavla. Důvodem je větší účast na večerní bohoslužbě a rovněž příležitost k účasti na mši sv. pro děti, které se zdárně už druhým rokem scházejí v nové části farní budovy. Oblíbené mše sv. v šonovské kapli Panny Marie s intencí Za smíření zůstávají v běžném modu prvního čtvrtku v měsíci.

DESATERO POKOJE SV. JANA XXIII

1. Jen pro dnešek se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl(a) vyřešit problém svého života najednou.
2. Jen pro dnešek budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval(a) důstojně, nebudu nikoho kritizovat a už vůbec se nebudu snažit někoho korigovat nebo napravovat... jenom sám sebe.
3. Jen pro dnešek budu šťasten(na) v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí... Nejenom na onom, ale také na tomto světě.
4. Jen pro dnešek se přizpůsobím okolnostem, aniž bych vyžadoval(a), aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.
5. Jen pro dnešek věnuji deset minut svého času

dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla.

6. Jen pro dnešek vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

7. Jen pro dnešek vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se snad cítil(a) uražen(a), dám si pozor, aby to nikdo nepozoroval.

8. Jen pro dnešek si připravím přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností.

9. Jen pro dnešek budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mě stará, jako by mimo mě nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opakem.

10. Jen pro dnešek nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach radovat se ze všeho, co je krásné, a věřit v dobrotu.

Bůh

*To nepostřehnout
to zahlédnout nejdále
To nedosáhnout
to vyrovnat se
nejvíce*

Autor Antoni Matuszkiewicz,
překlad Věra Kopecká

Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.
Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.